

НА ПРАВЪ ПЪТЪ

Сили ли нѣмаше вече, или годинитѣ станаха тежки, но Ибришима стисна устни и косата му изведнажъ посивѣ като осланена. Потънали въ грижи, нѣмотия и дългове, хората не обърнаха внимание на тази промѣна. И на кѣра, и въ селото — по кръчми и изъ улици — тѣ приказваха, обсъждаха и се горещѣха за едно и сѣщо: кризата, недостига, бирницитѣ, земледѣлската банка... И само когато отъ нападкитѣ върху голѣми и малки управници минаваха неусетно и съ страсть въ сложнитѣ въпроси на политиката, нѣкой спомнаше и за него. И съ право. Ибришима бѣше най-стариятъ сдруженъ земледѣлецъ въ околията и бѣха дни, когато съ своитѣ пламенни агитации за принципѣ на съсловната борба, поддържаше у селенитѣ вѣрата въ бъдещето на разгромения Земледѣлски съюзъ.

И сега още той не е забравилъ малкитѣ конгреси изъ провинциалнитѣ градове, помни буйнитѣ речи на младитѣ оратори, но въ гърдитѣ му е пусто, въ сърдцето му не гори огъня на възторгъ и радостъ. Той вижда какъ събитията неуимолимо и жестоко скачкаха вѣрата му въ здравитѣ основи на дребната частна собственостъ... Собственостъ!... Де е тя? Какво му донася, освенъ данъци, деноношенъ трудъ и безкрайни задължения?... Шейсетъ декара земя, която не можешъ да